

Soms zit het niet mee

Het zit de kinderen in de boeken van Derk Visser niet mee. Een vader valt van de trap en slaat met zijn hoofd op een blok beton (*Prikkeldraad*), een meisje wordt geconfronteerd met scheidende ouders en blijkt zelf een hersentumor te hebben (*Lente*). Vaak zijn het kinderen die opgroeien in achterstandswijken; van de volwassenen om hen heen hebben ze weinig te verwachten, ze zijn aangewezen op zichzelf. Met deze consistente thematiek, gevat in proza zonder opsmuk, lijkt Visser tot nu toe vooral een publiek van fijnproevers aan te spreken.

In zijn nieuwste jeugdboek *Suikerspin* is het de twaalfjarige Ezra die haar uiteenvallende wereld bijeen probeert te houden. Haar vader is teruggekeerd uit een oorlog met een 'agressieregulatieprobleem'. Het beloofde nieuwe huis met tuin is er nooit gekomen. In plaats daarvan loopt de spanning in de troosteloze huurflat steeds hoger op. Ezra en haar zusje Zoë zorgen er wel voor geen ruzie te maken in hun vaders buurt. 'Dat is het nadeel van een vader uit de oorlog. Hij maakt de ruzies al. En met nog meer ruzies wordt het oorlog.' Dus hangen de meisjes rond op door honden volgescheten speelveldje of bij hun moeder in de supermarkt die een baantje heeft als vakkenvuller.

Het is geen vreugdevolle situatie die Visser schetst. Maar net als in zijn eerdere werk houden zijn personages de moed erin. Hoop wordt geput uit een babypoeseje of een suikerspin op de kermis die herinnert aan gelukkiger tijden.

Visser, die zijn eerste boeken schreef voor een tienerpubliek, richt zich sinds *Lente* (2014) op een wat jonger publiek. De problemen die hij beschrijft zijn er niet minder om, maar zijn toon lijkt lichter geworden. Dit keer is de malaise tijdelijk: het broekplassen van Zoë, de geïsoleerde situatie van de zusjes op school, vaders gewelddadigheid, op een dag zullen ze achter hen liggen. Ezra en Zoë zijn wel bang, maar niet moedeloos. 'Wij hebben geen rotlevens,' denkt Ezra. 'Het zit alleen even niet mee.'

Suikerspin is een knap getroffen portret van het soort kinderen dat je in jeugdboeken niet vaak te-

genkomt. Maar misschien wel belangrijker: het is Visser's hoopvolste boek. Tijd voor een doorbraak naar een groter publiek.

Joukje Akveld

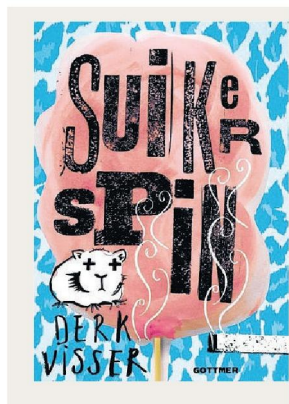
De jonge recensent Amelie Pelleg (11)

Als Amelie Pelleg één woord mag kiezen om *Suikerspin* van Derk Visser te omschrijven, kiest ze depressief. Dat komt zo: "Het gaat over Ezra, een meisje van twaalf dat een beetje verwend is. Ze zet haar zusje onder druk, haar moeder heeft een stomme baan en haar vader is bang voor elk geluid omdat hij een oorlog heeft meegemaakt. Haar vader slaat haar moeder en dan moet hij ergens anders gaan wonen. Ezra krijgt psychische hulp en daar

moet ze kleien."

Ze vindt dat Derk Visser stukjes heeft overgeslagen en andere afgeraffeld. "Hij gaat van het een op het ander over. En dan ineens wordt alles goed."

Alles, behalve het einde. Dus heeft Amelie daar iets op bedacht: "Later, nadat het verhaal is afgelopen, komt het toch nog goed. Dan komen ze allemaal weer bij elkaar."

KINDERBOEK
DERK VISSER
SUIKERSPIN
 Gottmer, €13,95, 11+
 128 blz.

★★★★☆

